

nečný závazek pro nedostatek formy. Dodatečné doplnění směnky vepsáním dovolatelova jména do adresy znamenalo by jistě změnu obsahu směnky v jeho neprospěch, tedy padělání, z něhož nemohl nabýti žádný majitel směnky práva proti dovolateli, předpokládajíc ovšem, že výstavce nebo jiný majitel směnky nebyl k doplnění směnky oprávněn. Majitel směnky nebyl oprávněn vepsati dovolatelovo jméno do adresy bez jeho souhlasu, ať to již učinila žalobkyně, výstavce nebo někdo jiný, a nezáleží na tom, jak míní odvolací soud, že rukojmí by ručil stejně jako příjemce. Důvěra žalobkyně ve správnost vyplnění směnky nerozhoduje. § 78 směn. zákona nestanoví závazek toho, jehož závaznost vznikla by teprve paděláním, třebaže nabyvatel směnky jednal v důvěře v její správnost. Ale žalující spořitelna tvrdila, že výstavce byl zmocněn dovolatelem k tomu, by byla směnka vyplněna tak, by byl příjemcem. Svědek K. potvrdil, že ujednal se žalovaným, že spolupodepíše jako směnečný dlužník. Že sice nebylo ujednáno výslovně, že podepíše jako příjemce, ale rozumělo se to: že nechtěl od žalovaného podpis jako rukojmího, nýbrž výslovně mu řekl, že musí podepsati spolu se svou manželkou jako dlužník a že o rukojemství nebylo řeči. Souhlasil-li dovolatel, což dosud zjištěno nebylo, a bylo-li podle toho ujednáno, že podepíše jako dlužník, nikoli jako rukojmí, a podepsal-li v důsledku toho dovolatel bez rukojemského prohlášení, byl výstavce oprávněn, by doplnil směnku v adrese tak, jak to odpovídalo úmluvě a nebylo by lze shledati v takovém doplnění padělání. První soud sice zjistil, že výstavce říkal dovolateli, že poskytne úvěr jeho manželce pod podmínkou, že podepíše jako dlužník a že výstavce považoval proto podpis dovolatelův za přijetí, ale přes to nepokládá výstavce K-a za oprávněna k dodatečnému doplnění adresy patrně proto, že to nebylo výslovně ujednáno, a nezabývá se obsahem dovolatelova ujednání s K-em po stránce právní, a nezjišťuje, zda dovolatel slíbil, že podepíše jako dlužník, nikoli jako pouhý rukojmí. Žalobkyně uplatnila v odvolání nesprávné ocenění důkazů a nesprávné právní posouzení v otázce, že směnka byla vyplněna ve smyslu řečené dohody, že se dovolatelův podpis stal na základě úmluvy a že směnka byla poslána poštou výstavci nevyplněná, takže majitel byl oprávněn ji vyplniti. Odvolací soud se neobíral otázkou, zda směnka došla k výstavci nevyplněná vůbec, a zda byl majitel směnky oprávněn k doplnění adresy v důsledku smlouvy výstavce s dovolatelem, a proto také nezjišťoval obsah tvrzené dohody.

Čís. 9785.

Podle § 35 ex. ř. lze odporovati jen nároku, pro který se vede exekuce. Nároku, pro nějž sice vznikl exekuční titul, ale pro nějž není exekuce »v běhu«, nelze odporovati touto žalobou, ale ovšem obyčejnou určovací žalobou podle § 228 c. ř. s.

Spojen-li v žalobě podle § 35 ex. ř. odpor proti exekuci pro nárok, pro který se vede exekuce, s odporem proti nároku, pro který se exekuce nevede, a pro který jest podle výše pohledávky příslušným sborový soud

prvé stolice, jde o protizákonné hromadění, jež však nezakládá zmatečnost podle § 477 čis. 3 c. ř. s.

Žaloba podle § 35 ex. ř., navrhuje, by bylo uznáno právem, že se exekuce jako nepřipustná zrušuje, má návrh dostatečný, ač formálně ne zcela správný.

Svedená nemůže proti svůdci uplatňovati nárok na důchod, který jí byl přiznán náhradou za ušlý výdělek, pokud dostává výživu od muže, za něhož se napotom provdala. Okolnost, že svedená by byla měla jako svůdcova manželka větší příjmy, jest tu bez významu.

V rámci žalobního nároku z opoziční žaloby není místa pro výrok, že nárok svedené na důchod zanikl po dobu trvání vyživovací povinnosti jejího napotomního manžela, ani pro výrok, že nárok na důchod zanikl určitým dnem.

(Rozh. ze dne 29. března 1930, Rv II 610/29).

Žalobce byl právoplatně odsouzen zaplatiti žalované 40.000 Kč pro zmenšenou naději na sňatek, 10.000 Kč za bolesti při dvou nemanželských porodech a konečně měsíční důchod 400 Kč, ježto žalovaná byla nucena opustiti své dřívější zaměstnání. Žalované byla povolena proti žalobci exekuce k vydobytí splatných dávek měsíčního důchodu a k zajištění budoucích dávek důchodu. Ježto se žalovaná dne 26. června 1926 provdala za Čeňka V-a, domáhal se žalobce na žalované žalobou, o níž tu jde, by bylo uznáno právem, že nárok žalované proti žalobci na placení důchodu 400 Kč měsíčně zanikl po dobu vyživovací povinnosti jejího manžela, jakož i, že zanikly další její nároky na zaplacení 40.000 Kč a 10.000 Kč a že se exekuce jako nepřipustná zrušuje. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě potud, že uznal právem, že nárok žalované na placení měsíčního důchodu 400 Kč zanikl a že se exekuce po dobu trvání vyživovací povinnosti Čeňka V-a zrušuje jako nepřipustná; zamítl však žalobu o určení, že zanikly i další nároky žalované na 40.000 Kč pro zmenšenou naději na sňatek a na 10.000 Kč bolestného. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a potvrdil napadený rozsudek s dodatkem, že nárok žalované na měsíční důchod zanikl dnem 26. června 1926.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu, dovolání žalované vyhověl potud, že vypustil z výroku odvolacího soudu slova: »s dodatkem, že nárok žalované na měsíční důchod zanikl dnem 26. června 1926«. Rozsudkový výrok prvního soudu pak opravil tak, že má zníti, že se exekuce prohlašuje za nepřipustnou.

D ů v o d y :

Především jest si ujasniti, o jakou žalobu jde. Žalobce ji označuje za opoziční žalobu podle § 35 ex. ř. a tento názor sdílí podle svého rozsudku soud první stolice. Nelze jim však plně přisvědčiti. Rozsudkem ze dne 6. května 1926 byly Marii K-ové proti Rudolfu M-ovi přisouzeny

dvě pohledávky, 50.000 Kč s 6% úroky od podání žaloby a měsíční důchod 400 Kč, počínajíc od 1. dubna 1926. Podle obsahu spisů tohoto sporu a podle spisu exekučního byla Marii K-ové povolena exekuce proti dlužníku Rudolfovi M-ovi k vydobytí splatných dávek důchodu ve výši 8.400 Kč a k zajištění budoucích dávek téhož důchodu v sumě 4.800 Kč zabavením, po případě příkázáním dlužníkových důchodů. O jinou exekuci v tomto sporu nejde. Má tudíž žalovaná za žalobcem dvě samostatné pohledávky, z nichž jednu vymáhá exekucí. Předpokladem opoziční žaloby podle § 35 ex. ř. je, že exekuce jest v běhu (»im Zuge des Exekutionsverfahrens«), odporovati lze podle tohoto § jen nároku, pro který se vede exekuce. Nároku, pro nějž sice vznikl exekuční titul, ale pro nějž exekuce není »v běhu«, nelze odporovati touto žalobou, ale ovšem obyčejnou určovací žalobou podle § 228 c. ř. s. (rozhodnutí sbírka Now. n. ř. č. 1386 a Gl. U. n. ř. č. 5284).

Žalobce spojil v této žalobě odpor proti exekuci pro nárok, pro který se vedla exekuce, s odporem proti nároku, pro který se exekuce nevedla. Žádal, aby bylo uznáno právem, že nárok z rozsudku ze dne 6. května 1926 zanikl a že se exekuce povolená usnesením ze dne 30. března 1928 jako nepřípustná zrušuje. Toto hromadění odporovalo sice zákonu (§ 227 c. ř. s.), neboť pro uplatňování nároku na zánik pohledávky 50.000 Kč byl podle výše pohledávky příslušným sborový soud první stolice (jud. čís. 242, sbírka Now. n. ř. čís. 1674. Právník str. 223/16), ale nezakládalo zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. Pro úspěšné uplatňování obyčejné určovací žaloby však byly nezbytně nutné předpoklady § 228 c. ř. s. — zájem na neodkladném určení — které žalobce ani netvrdí, ani je nelze ze žaloby seznati. Žalobce se odvolává v žalobě na to, že byl jaksi poukázán k odporování nárokům žalované opoziční žalobou rozsudkem okresního soudu ze 7. září 1928. Ale z právního názoru toho soudu nemůže pro sebe vyvozovati prospěch v souzeném sporu. Jelikož se žalobcovy dovolání týká jen pohledávky 50.000 Kč, ohledně níž byla žalobní žádost zamítnuta, nebylo mu lze pro nedostatek předpokladů určovací žaloby (§ 228 c. ř. s.) vyhověti. Zda jsou tu tyto předpoklady, jest zkoumati z úřadu. Proto nebylo třeba ohledně ní obírat se ostatními vývody toho dovolání.

Žalobní návrh ohledně druhé části žaloby — pravé opoziční žaloby — měl správně zníti, by bylo uznáno právem, že se exekuce prohlašuje za nepřípustnou. Návrh na zrušení exekuce nepatří do sporného, nýbrž do exekučního řízení; může arci býti spojen se žalobou (§ 39 třetí odstavec ex. ř.). Kdyby žaloba měla jen tento návrh, bylo by nutno zrušiti rozsudky i s předchozím řízením jako zmatečné podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a žalobu odmítnouti (plen. rozh. nejv. soudu sb. n. s. čís. 9048 a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 1929 R II 403/29, čís. sb. 9453). Ale žalobní nárok v souzeném případě zní, by bylo uznáno právem, že se exekuce jako nepřípustná zrušuje. Nepřípustnost tudíž bylo nutno zkoumati. Proto lze na tento návrh pohlížeti jako na dostatečný pro nárok podle § 35 ex. ř., ač formálně ne zcela správný. Nárok na měsíční důchod 400 Kč byl žalované přiznán náhradou za to, že škodným činem

žalobcovým pozbyla dosavadního zaměstnání a tím měsíčního služného 700 Kč, ze kterého se živila. Byla to tedy náhrada za ztrátu výdělku. Žalobce tvrdí, že tento nárok zanikl tím, že se žalovaná krátce po vydání rozsudku, kterým jí byl tento důchod přisouzen, provdala za Čeňka V-a, a že tento jest povinen jí vyživovati (§ 91 obč. zák.) a proto že odpadá povinnost žalobcova poskytovat jí výživu. Názoru tomu jest přisvědčiti potud, že, má-li žalovaná výživu od svého muže, nemůže jí zároveň žádati od žalobce. Žaloba arci netvrdí, že ji od muže má, nýbrž jen, že muž jest k ní povinen. Ale žalovaná to přiznává, uvádějíc, že její muž vydělává měsíčně průměrně 500 Kč a že má pro domácnost k použití 750 Kč měsíčně. První soud zjistil, že muž žalované má průměrný hrubý výdělek 770 Kč měsíčně. A žalovaná v odvolání i v dovolání uvedla, že jako manželka Čeňka V-a má pro rodinu — tedy i pro sebe — 692 Kč 90 h měsíčně. Jest tedy nesporno, že Čeněk V. jí poskytuje slušnou výživu přiměřenou svému majetku. A se slušnou výživou se žalovaná musí spokojiti. Jest tudíž bez významu, poukazuje-li k tomu, že jako žalobcova manželka by byla měla větší příjmy. Od muže a od žalobce nemůže žádati výživu současně. Plní-li tuto povinnost muž, zanikla přirozeně povinnost žalobcova. Tento stav trval po celou dobu, za kterou si žalovaná exekucí vydobývá důchod, totiž od 1. července 1926 do 31. března 1928 a od 1. dubna 1928 do 31. března 1929, neboť jest od 26. června 1926 provdaná za V-a. Jest tedy exekuce k vydobytí po případě k zajištění těchto splátek nepřípustná. Na tento výrok se měly obmeziti nižší soudy. V rámci žalobního nároku z opoziční žaloby nebylo místa pro výrok prvního soudu, že její nárok zanikl po dobu trvání vyživovací povinnosti Čeňka V-a, ani pro výrok odvolacího soudu, že zanikl 26. červnem 1926, neboť o určení, kdy zanikl, nebylo žalováno, nýbrž jen o určení, že exekuce jest nepřípustná. Protože žalovaná uplatňovala i v tomto směru výtku nesprávného posouzení věci, bylo jejímu dovolání v něm vyhověti. Výrok prvního soudu bylo opravit, aby odpovídal smyslu — arci určitě nevyslovenému — žalobního návrhu a předpisu § 35 ex. ř.

Čís. 9786.

Jazyková otázka.

Přijme-li soud za sporu podání jazykově vadné za podklad dalšího jednání, neodmítнув je podle čl. 4 (3) jaz. nař., nemůže sice druhá strana podati jazykovou stížnost podle čl. 96 jaz. nař., ale má právo ke stížnosti do věcného vyřízení podání podle předpisů procesního práva. Stalo-li se přijetí podání, učiněného neoprávněně v menšinovém jazyku, na soud právoplatným, nemohlo býti dodatečně odmítnuto ani podle čl. 4 (3) jaz. nař., ani podle předpisů civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, R I 22/30).